
Márton Evelin

MO-NO-DRÁÁ-MA (TÖBB HANGRA)

*...Egy helyben állunk a nép nevében...
punnany massif*

Alois azért szeretett utazni, mert szerette hallgatni az emberi települések éjszakai hangjait. *Olyan volt ez, mintha az ember nyelveket tanulna, és egyúttal megismerkedne az illető hely társadalmi és kulturális összetételével. Azok az országok, ahol sokat káromkodnak, agresszív helyek – legalábbis ez az általánosan elterjedt nézet. Ehhez képest az emberiség nagy háborúit, azoknak veszteseit és nyerteseit tekintve, ez az agresszió-térkép kicsit másképpen néz ki (ne felejtjük azt a tényt, hogy a káromkodások kacifántossága is eltérő nemzeteként),* vagy mi, kántálta Alois, mert ismerte ő jól ezt még kisgyermekkorából.

Az ordítás nem tesz jót a hangszálaknak – jutott eszébe az egyik híres nőgyógyász mondata, miután valami apró sértődés miatt a nagy családi ebédnél is rá mert ugatni a férjére. *Ittazénházamban* – kántálta valaki másnak a szövegét Alois, aki másodpercre pontosan rá is kezdte, hogy: *Ittazénházamban*. Erre próbálták nevelni, de sajnálatos módon, a nevelés nem jött össze. Mentségükre legyen mondva, Alois, mivelhogy volt már egy nehezen szerzett gyermeke – egészen pontosan tudta, hogy nincsenek helyes nevelési módszerek.

Mozgékony színészekre lesz szükségem ebben a darabban, gondolta Alois, aki hasztalan próbálkozott megismerkedni a drámaírói tevékenységgel. Itt azonban egyszerűbb volt a dolog, mint a copywrightereknél. Ebben az esetben az volt a szintiszta igazság, hogy esze ágában sem volt soha drámát írni. Mert tudta, hogy ha csak egy kicsit is gondolna erre, az úgysem tűnne fel senkinek. Itt majd jön valami okos szerkesztő – állapította meg Alois –, és kihúzatja velem ezt a mondatot, mert milyen dolog az, hogy az író kiszól az olvasónak egy novella kellős közepén. Esküszöm a kisjézusra – mondja majd Alois, azaz írja a facebook messengerébe –, hogy én kurvára nem vettem le, hogy műfaji korlátozás volna. Most értsem azt, hogy az a baj, hogy át kellene veygen egy másik rovatvezető? Sátáni kacaj. Alois rá-

gyújt, hátradől, kárörvend kicsit, aztán megbánja, hogy izé, sodor egy spanglit, visszadól, repül.

A család ugyanott, körülötte, közben mindenki összeveszett mindenkivel. Anyós már a cipőt húzza a sötét előszobában szipogva, az apja is ordibál, és úgy tűnik, éppen rá, a férje bánatosan, de elszántan álldogál közepén, szemével intve, hogy itt most választani kell, vagy én vagy ők, na persze. És akkor Alois megy *utánuk*, és Atticus kecsesen odasúg: Ez csak a családi élet. Ne félj! Alois nem fél. Alois olvas. Ha nem olvas éppen: ír. Néha iszik és rondán beszél. Néha egészen biztosnak tűnik, hogy életed nagy tévedése volt, bár lehetne mindezt jelen időben – gondolja Alois, hogy miket gondolhat Atticus. Miközben többnyire félmondatos hozzászólási lehetőségeket kap. Ami általában van, az nem mindig van, a nyugalom csak egy mértékegység, nyugtatja magát, mert fél. Egész biztos, hogy én vagyok a totális beteg örült – bár méltó páromra letem ebben is –, ne félj! Az ilyen mondatok semmisítik meg a lelket, mondaná egy okos pszichológus, és holnap egy egész vallás épülne e mondat köré. A NU-mondat vallása. A nem létező mondaté. Van olyan mondat, ami nem létezik? Ez borzasztó, gondolja Alois – mert látja réveteg tekintetükben, hogy senki nem tudta követni ezt az összerakott kiselőadást.

Ha felfedezne egy nagy tudós, mindjárt értenék is, hogy mit beszélek – nézte Alois a családját, miközben beszélt, és ezeket gondolta. A *családja* valami ottfelejtett, nélkülözhetetlennek kinevezett tárgy ürügyén béketárgyalásokat megelőző puhatolózásba kezdett. Vagyis megérkezett. Bánatosan nézett, és sokat cigarettázott. Mármint a család. Néha valaki bedobott egy ócska viccet. Rettenetesen kínos volt az egész. Mennyi ideig kell tartson egy ilyen összejövétel? Melyik az a pillanat, amikor már nem halálos bűn a csendes elszivárgás. Na, ez nekem ritkán jön össze, de azokat a pillanatok imádom – állapította meg Alois, akinek esélye sem volt lelépni erről a kellemes, családok közötti béketárgyalásról. Ezeket a semleges és semmitmondó, de ugyanakkor terepfelmérő beszélgetéseket rettenetesen utálta. Mi a francért kell mindig beszámolni valamiről? Történeteket kell mesélni, és kész. A magányt kell megtanulni minden kisgyereknek, hogy majd felnőttkorában ne riadjon meg tőle, és ne rettegjen. Egyedül lenni jó. Néha még úgy is, hogy az ember tényleg azt érzi, hogy teljesen egyedül maradt a világon.

Bár a férj családja is jelen volt, ővelük kapcsolatban egyáltalán fel sem merült valami nagyszerű tudós létezésének a lehetősége. Az ilyen komplikált és hosszú mondatok általában fárasztják az olvasót. Tehát aki mégis

ilyeneket kedvel, az kissé terhelt, ha szabad ezt mondani. Ez egyfajta olvasókönyv azoknak, akik éppen tanulnak olvasni. Ritmus kérdése az egész. Egyre inkább az a gyanúm, hogy én leszek a nagy autista írók egyike. Ha egyáltalán voltak, vannak ilyenek... És ha még bevallanám, gondolta Alois, hogy kezdem érteni az adórendszert. A csillagászatról nem is beszélve. Szerintem akkor diliházba csuknak, döntötte el, és mint akit darazsak csípnek, úgy futott el a családi ebéd kellős közepén, ki a házból, ki a mezőre, bárhova.

Na most tessenek elgondolni, micsoda kavarodás lett ott – vagy nem így mondják eztet Kólozsváron? – Itt kérem a korrektor mellőzését – gondolta Alois –, és akkor máris meg van oldva. Ha valaki járt már itt, tudja, mi a pálya ezekkel a kis szándékos nyelvtani hibákkal. Úgy gondolja, hogy az a mondatfoszlány, miszerint őrizkedjen a kullancsoktól, semmiképpen nem röppenhetett ki a kedves édesapja szájából. De hát ez már teljességgel mindegy, dűnnyögi dühösen, mert rájön, hogy semmi másra nem tud gondolni, miközben derékig gázol a fűben, hogy itt minden a szűzmárija tele van kullancssal. Hogy a brant égetné meg eztet a teljes világot – gondolja magában más nyelven, és köp egyet a földre. Cigaretta persze van nála, anélkül nem érdemes elindulni világgá. Hosszú úton néha kapaszkodni kell.

Az ablakon túl a némaság volt, bent nehéz sötét, írta Alois. Dehogy volt némaság. Szerette volna ő azt. Először is a földszinten kegyetlenül horkolt a család, beleértve a bentlakó kutyát is. Ennek az egy horkolósnak útlevele volt az emberek birodalmába, és egy kosárban aludt békésen, mint egy macska. Bár az mentségére legyen mondva, nem volt ajánlott éjszaka holdkórosan bolyongani a házban, vagy ha mégis ki kellett jönni valami halaszthatatlan dolog miatt a szobából, akkor csak úgy úszhatta meg az ember, ha negédes hangon folyamatosan szólongatta, mert ha nem, gondolkodás nélkül megtámadott bárkit, beleértve a szent családot is: – Néééééoukaaaaa!

Néróka az idő múlásával egyre süketebb lett, olyannyira, hogy a vége felé egy elefántot is fel lehetett volna vezetni a nyikorgó lépcsőn anélkül, hogy észrevegye.

Szóval odalent hortyogás. Odakint a békák veszettül kuruttyoltak a pocsoltyában. Sőt, egyenesen vad éjszakai élet folyt az udvaron. Rohanó, vágató lábak surrogása veri fel az éjszakát! Időnként felhorkan, felnyávog valami! Vadászat! Úristen! – mondta a homlokára csapva Alois –, ezek itt körülöttem mind látnak a sötétben! Csak én nem! – ordította Alois a fejéhez kapva. És valóban: így van. *Kevés az olyan szemmel rendelkező állat, ami mondjuk semmit sem lát a sötétben. Vagy itt most tévedek? Egyesek egye-*

nesen olyan jól látnak a sötétben, hogy semmit sem látnak a világosságban. Semmit. Ezért történhet meg az emberrel az, hogy egy bagoly jelenik meg fenyegetően az autójával szemben, fényes délben, nyáron, a porban satöbbi. Fenyegetően! – habaha! Vakon! Mert hát ki lenne annyira hülye, hogy önszántából kiröppenjen egy száguldó valami elé. Még hogy öngyilkos bálna! Na ne vicceljünk. Egy emberre akkor miért nem lehet azt mondani, hogy úgy lett öngyilkos, mint egy alattomos kígyó? Na de miért lehetne bármiért is alattomosnak nevezni egy kígyót? Nyilván megint valami emberi tulajdonság kivetítése miatt? Nem feltétlenül. De akkor be kellene vallani, hogy az ember a legtöbb tulajdonságát élettér-társainak megfigyeléséből merítette? Jézusmária, gondolta Alois, ez valami reakciós szöveg.

Alois Atticusnak írt levele – ez elég mitologikusan hangzik vajon? – hümögte magában Alois, aki hasztalan próbálkozott a copywrighteri szakma elsajátításával. Egyre lejjebb és lejjebb került a ranglétrán, bár Alois a szíve mélyén már igazán azt sem bánta volna, ha egy érinthetetlen és szexi takarítónővé fokozzák le. Atticustól munka közben ilyen üzenetek érkeztek időnként: Viggyázz, hogy miccsász, bazzeg, telle vana zucca zsarúkkal! Alois ettől nem lett nyugodtabb, akkor sem, ha történetesen nem volt otthon, mert Atticus az a fajta pasi volt, akinél nem lehet tudni, hogy most éppen viccel, vagy komolyan beszél. Az élet egy folyamatos vérnyomás, állapította meg magánál a fiatal Alois a betegség első tüneteit, és úgy döntött, feleségül megy Atticushoz. És lőn. De arra azért nem gondolt, hogy milyen piszok dolog is a betegség, az öregedés, a halál. Az ilyen komoly dolgok az embernek mindig későn jutnak eszébe. Amikor már annyira öreg, hogy reméli, megúszhatja egy szép élettel, melyet sokféleképpen élt, és egy kegyes elalvással. Jó éjszakát, gyerekek! Jók legyetek! Ez ide nem nagyon talál, igaz, kérdezte magát Alois, és kihúzta a mondatot. Vagyis minden betűjét pirossá változtatta. Folyjon a vér, ordította, magában el is képzelte a világ legszimpatikusabb tipográfusát, ahogy ezt beszedi matyómintába. Az Úr áldja őt, gondolt meghatottan a tipográfusra, majd annyira elérzékenyült, hogy rá kellett gyújtson. A nagy mesélők családja©Ámen – gondolta Alois, és azt is, hogy hánynia kell ettől a korábbi ömlengéstől. Nem szabadszédülni, mondta magában a pánik szélén szédelegve, és ivott még egy korty bort. Egy kis víz is kéne, jött rá, és eltámolygott a konyhai csaphoz, megenged, tölt, iszik, közben végiggondol egy csomó mindent, elzár. Visszaül és megállapítja – miközben írni kezd –, hogy valószínűleg teljesen megment. Ki a fene tudja már ezt követni. Halandzsa.

Az ablak, mint valami vámos, a kint és bent között állt, és szigorúan ellenőrizte a poggyászt. A lélek többször egymás után nekikoppant az ablaküvegnek, majd kimerülten visszarogyott az ágyba. Mi a kint, és mi a bent? Egyáltalán mit jelent lenni valahol? – kérdezte, aztán belealudt, és csak aludt, aludt.

Alois a hátán feküdt, és a sötét semmibe meredt, az erőlködéstől fényes csillagok táncoltak a szeme előtt, nem tudta eldönteni, ébren van-e, vagy ez még csak az álom, valami szomorú és nehéz álom, amelyből nincs menekvés, csak álmodjuk, hogy ébredünk, és ezzel átsiklunk a következő rémes jelenésbe, hangtalanul sikoltunk és jajgatunk, és erről nem tud senki, még az sem, aki mellettünk alszik, aki ugyanúgy foglya holmi álomképnek.

Mit jelent lenni valahol? – kérdezte a sötét éjszakától, amely hallgatott és néma volt és nem gyújtott világosságot senki. Az ágy mellett valahol van egy kosár, és benne egy oroszlánszőrű macska álmodást lát, ha ott van még egyáltalán, mert nem szokása éjjel aludni. Az oroszlánszőrű éjjel vadászik, kisurran a szobából, le a lépcsőn a sötét konyhába, és kibújik a macskaajtón, és csak megy, megy szimatolva és figyelve minden apró mozgást, bajszra harciasan rezeg, és míg Alois alszik, és rémes álmoképek rabja, addig ő, az Oroszlánszőrű véres csatákat vív patkányokkal és mezei egerekkel, reggelre tetemeket hoz a lépcsőre, aztán lefekszik, és alszik, nem vár dicséretet, nem vár semmit, csak a következő éjszakát. Az örök csaták örök éjszakáját.

Úgy érzi, hogy árnyak fojtogatják, valamitől nehéz és terhes a levegő, úgy érzi, meg fog fulladni, ezért arra indul, amerre az ablakot sejtí, és rettegve rántja félre a függönyt, hogy ha van mögötte valami, az is rémüljön meg, és tegyen valami meggondolatlant, de a függöny mögött nincsen semmi, ott is csak éjszaka van, a csillagokkal teleszórt égbolt és a levegő, melyet Alois szomjasan nyeldekel. Nem fúj a szél, és nem történik semmi, semmi hang, semmi zaj, semmi macska, semmi rém. A fűzfa is csak áll betonszigetébe szorulva, ágain a madarak, ha vannak, szintén alszanak, és az udvar csak egy homályos folt, körvonalak kusza sorai, mintha minden csak úgy egymásra volna dobálva. És Alois áll, lábán könnyörtelenül kúszik felfele a hideg, és a távolból egy város fényei látszanak, lassan világosság lesz, a csillagok eltűnnek, sápadtan süt a nap, egyáltalán nincs meleg, még langyosság sincs, de Alois dermedten áll tovább, és attól retteg, hogy megsüketült, mert még mindig csend van, semmi nesz, semmi zaj, semmi jel.

Alois arra gondol, hogy Alois arra gondol, hogy ezt a végtelenségig lehetne folytatni. Szóval arra gondol, hogy nemrég kapott levelet egy pasastól, melyben számon kérik és vádolják és kérlelik és átkozzák és küldik és

hívják és hazudnak neki, hogy hiányzik, hogy nélküle az élet, hogy minden más lett egy bizonyos nap óta, vagyis egy bizonyos ébren töltött éjszaka óta, és Alois arra gondol, hogy azon a bizonyos éjszakán ébren sem volt, nem is aludt, de ha jobban meggondolja, lehet, hogy nem is ő volt az. Ki a fene emlékszik mindenre, de valószínű a történet, amelyről a másik firka, álom kizárva, bár álomszerű lehetett, de csakis a hormonok őrült rajzása és a gondolatok összevisszasága miatt, és hogy az után az éjszaka után még sokféle nappal is jött, melyek ugyanolyan valószínűtlenekek voltak, mint valami kellemetlen lebegés, amikor az ember annyira elzsibbad, hogy nem tudja, hol vannak a saját végtagjai. Le kellett lépni, egészen biztos, hogy pont akkor kellett lelépni, nyugtatgatja magát a pasassal való angolos szakítás történetével Alois.

A levelet különben elégette, mert minek tartogatni valamit, ami úgyis megvan fejben, ami fejben úgyis átalakult, levél, melyet biztos nem éppen úgy értett, mint az, aki írta, akkor meg minek megőrizni, hiszen csak egy papírdarab, érthetetlen jelekkel telekaristolva. A levél hamujával kifestette az arcát, és úgy bolyongott a házban le és fel, rótta a lépcsőket komor harcos ábrázattal, és a levél írójára gondolt, hogy de jó, hogy nincsen ott, és de kár, hogy nincsen ott, és hogy akkor most a két érzés közül melyik az igazi, a magány öröme, vagy a vágyakozásé, és ha mindkettő, akkor miért gondolják úgy egyesek, hogy megbolondulni nehéz, hiszen az a legkönnyebb a világon, a választás képtelensége önmagában őrlő dolog, mint ahogy a választás is az, a döntés, mely valahogy sohasem a jó.

Alois arra gondolt, hogy a levél íróját egy állomáson hagyta, egy nagyobb társasággal, mely együtt töltött három napot, és három nap éppen elég volt ahhoz, hogy úgy érezzék, valami közük van egymáshoz, és hogy ő, fellépve a vonatba, máris kívül rekedt ezen a társaságon. Besétált abba a modern kupéba, ahol mindenki ömlesztve ücsörög, minden szék egy kis sziget, sőt, bevehetetlen vár, és benne a várúr, még akkor is, ha zaklatottsága miatt nem ura szinte semminek. És mindenki ül, és mindenki lát mindenkét, miközben semmit sem érzékel a másiktól, és ez így van jól, gondolta Alois, és még azt is, hogy azok, akiket otthagyt, az ő távollétében is egy társaságot alkotnak, és ha esetleg hiányolják is, ez nem jelent semmit.

Reggel Alois oroszlánszőrű macskája éppen azon a fűzfán élesítette a körmeit, amely fölött az ég olyan közömbösen villogtatta csillagait az éjszaka, mely éjszaka bent rekedt egy szobában, ahol a lélek kijutni akarásában minduntalan nekiütközött az ablaknak, ablak, mely éles határt vont kint és bent között, ablak, mely szívtelen vámos alakját öltvén, turkált a pogy-

gyászbán, és bosszúsan, hogy nem talál semmit, úgy döntött, várakoztat még kicsit, hátha eszünkbe jut valami elvámoltatni való. A fűzfán verebek csiviteltek és rettegve figyelték a körmeit élesítő macskát. Feljebb repültek néhány ággal, biztos, ami biztos. Pedig Alois macskája a négy lábú áldozatokat szerette igazán, a rémületet a szemükben, amikor sikerült végre sarokba szorítani őket. És a reggel lassan elmúlt, a macska lustán hevert a porban, és a verebek is megnyugodtak. Alois egy darab száraz kenyeret rágott, és néha szippantott egyet a cigarettából, és vizet ivott, és nem látta sem a macskát, sem a verebeket, sem a saját képét, mely visszatükröződött az ablaküvegen.

Alois macskája nem látta Aloist, mert ő mozdulatlanul állt a terasz karfájára dőlve, Alois sem látta magát továbbra sem, és a teste is, mint valami fölösleges dolog állt nekitámasztva egy karfának. A karfában a fa régen halott volt, csak egy egészséges szűnemzedék percegett benne kitaróan, a percegés lassan bekúszott Alois könyökébe, a könyökön felfele a test rejtett útjain az agyba, és döbbsenten vette tudomásul, hogy megint eltelt egy fél nap anélkül, hogy valami értelmeset csinált volna, csak ennyi kell a kétségbeesésnek, beindul rögtön és harap, és mar és tép és tör és zúz mindent, ami az útjába kerül. Emiatt meg akar halni, de ki ad akkor enni a macskának? A macska ellátja magát, nem kell féltetni, más már nincsen, akit féltetni kellene, akkor meg miért nem teszed már meg végre, ilyen süketségeken gondolkodott Alois, ha ezt gondolkodásnak lehet nevezni. A kétségbeesés gondolkodás-e, gondolta, és az, hogy az ember fölöslegesnek látja magát, mire lehet jó azon kívül, hogy még jobban megbolondul ettől, vagy csak egyszerűen megbolondul, ha korábban nem volt az. Ettől a mély meghalni akarástól elzsibbadt a lába, rájött a hascsikarás, a fürdő felé rohantában megbotlott egy székben, és nagyot esett, az eséstől sírni kellett és röhögni, szinte nem ért el oda, ahova indult.

Alois a vécén ülve rájött, hogy hülyeség az egész, még az is, amit szerelemnek sejtett, mert a saját szerelmeként tudott csak gondolni erre a valamire, korántsem azt érezte, hogy a másikba szerelmes, aki lám most leveleket írogat valami hiányérzettől vezérelve. Hogy röhej az egész, hát nem ilyen a szerelem, habár miért ne gondolhatna az ember erre a vécén ülve, teljesen mindegy, hogy hol ülünk, de hogy az akkor sem szerelem volt, csak valami bolondéria, átmeneti szexuális becsavarodás, abbéli öröm, hogy két testet sikerült úgy összehangolni, hogy ha nem is egyszerre, de külön-külön valami kielégülés is összejött, miért kellene ezután valami legyen, ezt nem értette Alois, és faképnél hagyta a másikat, felmászott a vonatba, egy vég-

telenítettnek tűnő fülkébe, amely tele volt emberekkel, akikkel nem érzett semmiféle közösséget, a test felajzottsága is lassan elmúlt, nem is lassan, inkább túl gyorsan, ha a másikra gondol, nem érzi azt a jó kis bizsergést, ez van, menni kell tovább, becserkészni a következő áldozatot, valamelyik hát-ha végzetes lesz, az örök bizsergés hordozója.

Délben Alois oroszlánszőrű macskája megbabonázva nézte a Serengeti oroszlánjait a televízióban, veszélyeseket ásított, aztán elmerengve hallgatta Alois felolvasását, mert a történetben egy másik cirmos, hogy oroszlánszőrű-e vagy sem, az nem derült ki, egy fotel kárpitjába írta feljegyzéseit, természetesen macskanyelven. A kárpitot emiatt minduntalan kicserélték, és a feljegyzésekből rongyszőnyegek lettek, és lábtörölők, melyek idővel elkoptak, és a tűzre vetették őket. Macskától macskáig, gondolja Alois, akinek korábban más macskái is voltak, ahogy más szeretői is, de ahogy a macskákról, úgy a szeretőkről is igen keveset tudott, még az sem derült ki, mit gondoltak róla ezek a macskák, és ezek a szeretők.

Az oroszlánszőrű macska elszőrnyedve nézi egy képeskönyvben, melyet Alois lapoz, a híres csupasz macskát, melynek őse állítólag már Egyiptomban is felbukkant, de aztán eltűnt, és csak a múlt században került elő valahol Kanadában. Éppen Kanadában szegény, ahol azok a fene nagy hidegek vannak. Az oroszlánszőrű hálát ad a sorsnak, hogy számára ily pompázatos bundát rendelt, és a halat is megköszöni, melyet az Úr csak azért teremtett, hogy a macskák jóllakhassanak. Hogy az emberek mit esznek, az nem teljesen evidens, régebben, amikor a városban laktak, néhányszor belekóstolt a kukába dobott zagyvalékba, de nem találta ízletesnek, ezért inkább vadászni indult, patkányokra és magányos macskanőkre. Megvitt száz és száz csatát más kandúrokkal, mely csatákból mindig győztesen került ki, mint egy igazi hadvezér. Alois arra gondolt közben, hogy kellene végre valami terv, amely szerint talán élni lehetne, túlélni a nappalokat és éjszakákat, elhitetni magával, hogy értelmes dolog az élet, nem csak egy napon-ta megvívandó, kétes kimenetelű csata.

Alois maga elé meredve megy a térdközépig érő fűben, és dühös, mert amikor gondolataiba zuhanva elindult, csak úgy, valamerre, utánaszóltak, hogy vigyázzon, a fűben kullancsok lehetnek. Most semmi másra nem tud gondolni, csak arra, hogy a fűben kullancsok leselkednek, éppen az ő láb-szárát szemelik majd ki, ráugranak vérszomjasan, és halálos kórt fecskendeznek belé. A halálos kór ellen Aloisnak semmi kifogása nincsen, csak a hosszan tartó kínos betegségtől retteg, jobban örülne akkor már valami olyasminek, amitől azonnal, még itt a mezőn meghalna, mert akkor az már

nem az ő felelőssége, hogy később mi történik. Megtalálják-e szerettei, vagy mire kiérnek, már az ég madarai lecsipegetik róla a húst, az neki teljesen mindegy.

Alois gyanítja, hogy a macskán az oroszlánszór nem lehet túl kényelmes ebben a melegben. De csak gyanítja, az is lehet, a macskának ez így teljesen rendben van, nem is érdemes ezen gondolkodni, de más nem jut eszébe, csak a kullancsok. Van úgy az ember, hogy semmi sem jut eszébe, de az már kimondottan kegyelmi állapot, hogyha az sem jut eszébe, hogy semmi sem jut eszébe. Most dühös a kullancsokra, de főleg a családjára dühös, nem is azért, mert utána szóltak, hogy kullancsok, miegymás, hanem mert csak úgy megjelentek, mert a családnak előjoga csak úgy megjelenni. Kiszagolják, hogy az ember mikor szeretne egyedül lenni, és csendben meghalni, elvérezni egy meg nem történt szerelem csatamezején, egyedül, bánatosan, tragédiába fulladtnak, kéklő lábujjakkal és kéklő szájjal és tágra nyitott szemmel, melyből az ég madarai falatoznak. Mindezt nem lehet véghezvinni, pedig igazán festői jelenet lenne, melybe egy macska sem tudna igazán beleszállni, de a család, átkozott szimatával ilyenkor megérkezik, és fülsüketítő ricsajjal birtokba veszi a magány szigeteit, kitakarítja azokat, és aztán beléjük vackolja magát, hintaszékben ringatózik, süteményt süt, egész kecskét forgat nyárson, és dicséri fennhangon az Úr szépséges napját meg a kecske húsát, a jó levegőt, a kert egészséges terményeit tépkedi két kézzel, és üldözi a szegény szerelmi kórságban szenvedő nyomorultat, hogy egyen, hogy igyon, netán énekeljen is, harsogjon valami vidám nótát, harci indulót, vagy egyenesen kabarét hallgasson, és hasát fogva röhögje magát betegre valami politikai viccen.

Alois a család elől menekült a mezőre, de egyre kevésbé tud a halálra gondolni, pedig itt lennének a kullancsok, talán kígyók is vannak, megmarhatnák, és akkor szépen vége lenne mindennek, akkor sírhatna a család és zokoghatna, de hát miért érdemelne ezt az ember családja, talán túl nagy büntetés lenne egy kis ricsajért máris a halál és a gyász, nem kell ennyire a végletekben gondolkodni, elég lenne élvezni most az Úr szépséges napját, mely Alois fejére szórja sugarait, és elvakítja, ha netán felnéz, és ezentúl mindent megtesz azért, hogy a sok marhaságot kiégesse onnan.

A városra, ahonnan a család eljött, apró cukorkák hulltak, és aprókat pukkanva felrobbantak, kis égési sebeket okoztak a tereken sütkérezőknek, aztán rossz arcú emberek lepték el a tereket, és maszkos figurák dübörögtek állig felfegyverkezve, alig hallhatóan lihegve a nehéz védőruhákban és verejtékezve a rohamsisakok alatt. A gyanútlanok tovább sütkéreztek, egy

idő után már a cukorkák sem hulltak, és felvisített valahol egy sziréna, panaszos nyávogása lassan a gyanútlanokban is gyanút keltett, már nem lehetett megkülönböztetni a rossz arcúakat a jó arcúaktól, mert összekeveredtek, és az arcok között maszkok tünedeztek fel, egyre többen voltak, mert az üres arcok elszivárogtak valamerre, ki hová tudott, miközben a csend szigetét vidám családi ricsaj verte fel. Senkinek sem tűnt fel, hogy a mezőre is cukorkák hullanak, csak a kecske forgott a nyárson egyre vadabban, mert otffelejtették a gépezettel együtt, amely forgatta. Ez jó befejezés lenne, gondolta Alois, és azt is, hogy most már ideje lenne aludni. Ha jó, ha nem jó.